

Químicament pura. Més aviat amb gust d'aigua de la peixera de la senyora Consol, la del costat —cal creure que desinfectada—, blanca esvaïda; sense cap atractiu visual, i amb olor de clofolla de cebes amuntegada. Aquella llet descremada, cada vegada, per marques que degustés, s'allunyava més de qualsevol sabor agradós al paladar, de bon record, i anys de recordança. Ni les tres culleradetes de cafè descafeïnat —instantani— per contrarestar l'efecte del Vàlium de la nit passada, ni les tres pastilletes de sacarina aconseguien anivellar la insípidesa del desdejuni rutinari.

Sense un mos de greix corpori en tot el llarg del recorregut estructural, a fi de competir en l'esclavitzant cursa social —i el lluïment personal, entrecollat a bones, o emborrassat pels medis— malgrat les potes de gall que ja s'insinuaven a la banda externa dels ulls, les malparides!, el borrhissol de sota la galta, que no sabia com eliminar sense fer un disbarat, i que cada dematí, per molt que ho retardés, li confirmava el ferreny mirall del quarto de bany...; repetia el ritual d'inspecció obligatòria que no aconseguia deixondir-la de la inacabable nit passava, ans al contrari; l'esgotava més del que era acceptable.

En la llunyania —des de la finestra de la cuina estant—, enmig d'una fina plugina primaveral i la boira matinera de pol·lució *imprescindible*, el logotip mòbil de l'entitat bancària volia trencar el perfil impersonal dels edificis sense cap gràcia de l'entorn del seu immoble, amb pretensió de gratacels escapçats, que s'emparaven pendent amunt fins al centre monetari.

Glop de llet calenta avall, i mig got a l'aigüera; valia més morir de desnutrició.

—Segur que purga; no sé com la Marta pot dir que li agrada tant, i que no beuria altre en tot el dia; hi ha gustos que mereixen bastó!

La nena del xiclet, del portal del davant, puntual i mig endormiscada encara, com cada matí sortia amb el seu gosset tinyós, de cap color definit, llardoset i poc endreçat, el pobre!, a fi que portés a terme l'escarransit esbargiment diari, malgrat les menudes gotetes d'aigua que queien amarant l'entorn, en la penombra de la primera hora. La bèstia corria esperitada cap a la primera roda de cotxe que trobava a la vorera, aixecant la poteta del darrere, i descarregant la compressió uretral que portava emmagatzemada de vés a saber quantes hores, dins de l'habitaclle dels amos, a la porteria. Només fins a la cantonada de dalt, en moviments esverats, el gosset era menat per la nena mitjançant la corda enrotllable que subjectava i tibava sense contemplacions, a punt de l'escanyament. Allí giraven, i refent el calculat trajecte d'anada, tornaven a entrar d'on havien sortit feia no res, i ella en sortiria corrent, un minuts més tard, amb la cartera de col·legi mal penjada a l'esquena, fins a la cantonada del carrer de davall, per esperar l'autobús escolar que la recolliria més o menys puntual. Com ahir, i semblant a demà; era la primera alenada de vitalitat ciutadana que se li ofería en aquella hora intempestiva des de la finestra de la cuina, a les set i mitja de la matinada!

La grisor del despertar, accentuat avui per la fastigosa humitat i la calitja que s'obria a la penosa etapa de la sortida de l'hivern, anunciava el gir decidit cap a la bullidera del bon temps, que la posava, llavors sí!, neguitosa i excitada; afilerada al seu estat natural.

Li quedava mitja hora per rentar la quincalleria que havia embrutat pel desdejuni, posar-se el vestit i passar la pinta...; les dens netes, no cal dir-ho.

Una vegada més, resignada, es deixaria engolir per la punyetera rutina de cada dia, que no per coneguda, deixava d'esgarrapar-li les profunditats de més endins. Quin fàstic! Sort que en deu minuts, i sense haver d'agafar el

cotxe ni cap transport públic per arribar al despatx, tindria l'oportunitat d'estirar les cames que la mig eixorivien. Amb el paraigua obert, tot i que no plovia amb una mica de decència, s'entretindria a ullar els aparadors coneguts de les menudes tendes que trobaria al seu pas, que li permetrien badoquejar, displicant, davant les ofertes habituals. També repassaria l'agenda extraoficial del dia: recollir les sabates a cal Àngel que, com que el bon home dinava a la rebotiga del talleret, no li sabia greu de deixar el fricandó a mig sucuar per atendre les velles clientes de les tapetes i de les tiretes per cosir:

—Ditxoses tapetes, jo no dec caminar prou dreta, segur!

I., ah no! No repetiria pas macarrons a l'hora de dinar, amb l'Elena, com aquesta s'entestava a demanar des de feia tres dies seguits.

—Tanta pasta, tanta pasta...! Ni que haguéssim d'apuntalar l'economia del cereal!

Canviarien de restaurant, ja que a la Caçadora, el tuf dels refregits de la cuina se li ficava al coll, i tota la tarda tenia la gola rasposa...; sense comptar amb la roba impregnada pel mal ús d'olis aprofitats. A més, la porta del servei, si els tocava una taula a prop d'allí, no tanca-va bé, i la bafarada dels pixats entollats era insuportable. Com que elles sempre arribaven a misses dites... els tenien reservat el raconet.

Més ficada en la feina, calia que a Vendes acceleressin la facturació del darrer mes, i que els resums del trimestre, degudament contrastats, els tingués enllestits en vint-i-quatre hores, al damunt de la taula..., si no volia que el senyor Sala es posés nerviós. Finances i Vendes juntes, sota la supervisió del Mercadé, no rutllaven. Aquell galtes menystenien tothom i se'n cofava. A part que eren departaments sense altra relació que la conveniència amb què l'empresa un dia els mal distribuí.

Remenant el pot del caparró: hauria de comprar torrades al súper, quan sortís de l'oficina, ja que si se les feia a casa era una empastifada de molles i socarrim!, a

més de perdre-hi inútilment uns minuts. També —això sí!— diria a la senyora Cortés que volia les traduccions dels contractes belgues, aquell mateix matí, o es queixaria als de dalt. No volia improvisar i els volia estudiar detingudament per defensar-los davant dels amos, quan convingués.

A les vuit i quart en punt, ja feia la primera trucada a càrrec d'Indústries Químiques Sala-Mir SA, que tampoc no venia d'una trucada extralaboral, asseguda a la cadira de la taula de l'auster despatx que compartia amb la Rita, que li feia de secretària-tot-terreny.

—Eli? Sí, és clar que ja sóc a la feina. Lleva't, lleva't que fa un dia preciós —s'anava espolsant les gotetes de pluja que se li havien enganxat al jersei, sortosament posat a darrera hora, ja que feia un rebufet que Déu n'hi do—. Mira, saps què he pensat? Doncs que dissabte no vindré a Arenys... No, no estic cansada, però vull endreçar l'armari del rebedor, que sembla que estiguem de rebaixes. A més, aniré a veure la tia Teresina, que pobra dona és talment l'empestada de la família; ningú no s'hi atansa ni per coincidència! Li vull fer una mica de menjar que no deu tenir gran cosa... Sí, dona, sí que estic bé... Ja sé que tindreu gent maca... Ja sé que em cal distreure'm després de la mort del Tití... Eli, per Déu!, que ja n'estava fins al monyo d'aquell canari ensopit. Tan bonic, tan bonic, i no va saber arrencar mai un trist xiulet per justificar el preu que en vaig pagar: prou bestioles a casa!... Sí, dona, ja ho tinc present, i mira, et deixo que tinc feina... Ja passaré el dimarts per veure com us ha anat, i en parlarem, d'acord?... Ja m'ho penso, dona: els Moyà, els Solé, el Zamorano, el Trillo; una colla de mamífers eructants i egocèntric pansits, com jo mateixa... No, dona, no; com si no els conegués des de l'institut: pidolaires de protagonisme, i ronya a rascar!... No siguis bleada que tots plegats són del munt de les deixalles! Tot esporgat, filla meua; no queda ni una mala llavor... Ja passaré el dimarts, i que us divertiu força, adéu, adéu!

Amb cara de fàstic, amb un cop violent i innecessari, va penjar l'aparell.

—L'Eli?

—L'Eli.

La Rita li coneixia les representacions, a ulls clucs.

—Tens unes amigues..., encantadores. Com jo mateixa.

—Es fa el que es pot!

—Sí, és clar; i si no plou no cau aigua!

Al damunt de la taula, algú hi havia deixat els quatre o cinc primers fulls de les traduccions del model del contracte francès que havia demanat feia un parell de dies, tot i que ullats pel damunt, de seguida va veure que no els podia encaixar enlloc, sense la resta. La senyora Cortés, la sentiria! La posaven davant del foc, quan volien rentar-li la cara amb aigua bruta. Amb els paperots facilitats, aquella dona ho pretenia, ja que les traduccions les hi havia deixat ella, sens dubte.

No podria fer cap estudi comparatiu amb les exigències belgues que havia demanat el senyor Mir, ni defensar la seua posició ni els avantatges. A més, els darrers contractes amb Porto havien donat fruit, si bé ara, sense tenir tots els elements de judici a la mà i ben apresos, qui gosaria fer comparacions i canviar les regles, si amb Portugal rutllaven? Els francesos, els francesos...!

A més, el senyor Sala li havia fet a mans una revista alemanya, espatarrada damunt la taula amb un senyal a la pàgina d'envasats, que li podia ser d'utilitat si se la llegia, per discutir-la en la reunió setmanal. Dominava força bé l'alemany per fer-se càrrec del contingut, i després comentar-ho, amb autoritat, en el seu moment. Era evident que almenys ell li feia cas.

—Quan vagis a fer un cafè, porta-me'n un de ben calent, si no et sap greu. No tens fred, tu? A veure si m'hauré refredat.

—Tu rai que aquest hivern no has tingut a casa la senyora grip, com jo. Sembla que entrem a l'hivern, i no que en sortim.

—La primavera! La primavera dels dallonses!

—Jo, què vols que et digui, m'agrada aquest temps.

—Quan siguis vella com jo, en tornarem a parlar.

—Llavors, sí.

Va fer unes quantes trucades, ordenà paperots del damunt de la taula i va donar a la Rita uns resums a fi que els passés en net, ja que li farien falta abans de migdia. Els gargots de la Lena només els podia entendre la seua companya.

—Quan embetumes papers, almenys els ordenessis, que això és una samfainada.

—Si segueixes el fil des del començament, on és més clar, veuràs com lliguen.

—Segur! No sé com no ho passes directament a l'ordinador.

—Perquè de vegades no tinc la maleta a mà, o vaig en metro.

Per l'interfon la va cridar el senyor Mir des del seu despatx del darrer pis de dalt.

—Magdalena, que pot pujar un moment?

—Encara no m'han passat totes les clàusules traduïdes dels contractes que em va demanar...

—No les necessito; pugui!

—Ara mateix.

El senyor Mir, el *Ploma d'Oca*, com familiarment l'anomenaven els treballadors de la casa entre ells, era un home problemàtic, de tracte difícil; més fi que una anguila. Quan el tenies pel cap, se t'escapava pels peus. Només la Lena sabia com enxampar-lo i portar-lo al seu cove.

—Aquest home està enamorat de mi.

—Ho dubto.

—Perquè n'està de tu, ja ho sé.

—I de la Segarra, i de la Roca, i de la Sabina...

—De mi, més, i per això m'emprenya més sovint.

—Té aquestes debilitats, el pobre; quin pa a l'ull!

Allò dels perfums atabaladors del senyor Mir, i els dits carregats d'anells com els gitanos, la feien saltar de via. I les agulles de les corbates amb perla cridanera, tan incòmodes per cordar-se l'americana...; almenys on ell se

les clavava. Segur que les portava per fer la punyeta a la seua dona, ja que un clip de característiques semblants no pot agradar més que als joiers.

—És que vostè, Magdalena, és de pedra picada.

—No m'atabali, senyor Mir, que després no paeixo bé.

—Si jo fos un home amb més capacitat seductora, no em farien por els anys que tinc, en canvi ara...

—Truqui'm a la porta, amb el cantell del talonari, i en parlarem... sempre que la senyora Mir miri cap a un altre cantó, ja m'entén.

—Segui, segui, que si no fos per vostè! L'altre dia vaig demanar els globals de la facturació de Llevant fins a avui, a fi de contrastar amb el darrer trimestre de l'any passat, i el Mercadé no se'n deu sortir ja que no me'ls porta. Els he demanat al Jeroni, i el Jeroni em diu que els deu tenir el Torres, però el Torres no els ha vist. Això és un desgavell, Magdalena.

—Som a començament d'abril... Potser els manquen les dades d'Alacant, que sempre acostumen a tancar una mica més tard.

—Ho vull saber! Ho vull saber!

—I m'ha tocat a mi.

—No vull donar tants tombs, vostè ja m'entén.

—D'acord. A migdia li dic alguna cosa, si no ho he esbrinat abans.

—No se m'enfadi, ho sent?

—No estic pas enfadada.

—És que no és bo que em vegin pidolant per les taules, i vostè és el meu àngel bo.

—Una altra vegada, i ja l'hi he dit més d'un cop; no vagi d'ací d'allà com si no fos a casa seua. No doni tants tombs i cridi'm directament a mi, que en sortirem més de pressa, tots plegats.

—No vull abusar.

—Senyor Mir, que ja ens coneixem. Si al cap de carrer, em toca a mi de netejar-li la taula.

Va pensar que si aquell home esbrinava que els resums del darrer trimestre que li havien facilitat eren només unes

estimacions i gràcies, i que els de debò els guardava ella en un calaix de la seua taula, esperant espellofar-los, li podia petar alguna vena del cor. S'hi posaria a la valenta, aquell mateix matí.

El Mercadé necessitava que algú li piqués la cresta i li abaixés els fums, i ho faria ella mateixa. Ell era el responsable de Finances i Vendes, i no pas el Bastida que només escrivia els números que li donaven. Era ell qui mai no anava al dia. Com no havia pogut recollir fins llavors totes les factures?

A dos quarts de dues baixava a la primera planta i es palplantava al davant de la taula de l'Elena, disposada per anar juntes a dinar com cada dia. Aquesta acabava d'arxivar uns documents.

—Ja estic, ja.

—No t'amunteguis que també farem tard, com sempre.

—Es veu que no troben enlloc dues factures importants, d'Alacant, i el *Ploma d'Oca* vol espellar el Mercadé.

—Més o menys.

—Molta racionalitat en aquesta casa, i campí qui pugui. Si en comptes de distribuir-nos a la babalà, ho fessin per seccions més coherents, no perdriem cap paper i els tindriem a mà, quan convingués. A mi mateixa, perquè m'enreden amb les reclamacions de finances, si ja tinc prou feina a no barrejar els albarans que em faciliten del magatzem. De vegades no trobo ni la goma d'esborrar.

—És el que jo dic.

—Tu que manes més que jo, no sé com no t'hi poses tibada.

—No m'emplenis el cap, i acaba d'una vegada, vols fer el favor?

—Ja estic, ja. T'has tornat a tenyir l'escarola?

—Dijous passat. No em diguis que no te n'havies adonat fins ara?

—Em vas dir que no volies anar a Arenys, oi? Doncs véns amb nosaltres.

—Amb vosaltres? Amb qui, de vosaltres?

—Ai, filla!, doncs amb la Ventureta, la Lola, la Marta...

—Totes, vaja! I què celebrem?

—Que hem de celebrar alguna cosa per reunir-nos totes? Jo penso que hauríem de regular les trobades i d'aquesta manera cada una podria compaginar millor la seua agenda. És per l'aniversari de la Brígida.

—Em sembla que no podré pas venir.

—Ja m'ho pensava. Anem, que fem tard. Què voldràs menjar avui, macarrons?

—Una altra vegada?

—Com que t'agraden tant!

—Escolta: potser que avui provéssim aquell restaurantet que em vas dir l'altre dia.

—El del costat de Numància? Som-hi!

—És que cada dia amb tants fregits, a la Caçadora...

—I la pudor de pixats. Provem-ho, que no és pas tan lluny.

—De fet, per una amanida i un tall de lluç a la planxa...

Si no hagués estat que la Caçadora era dues portes més enllà de les oficines, i aquesta comoditat lligava, se'n podia anar a pasturar les cabretes, el restaurantet de les aromes embafadores.

Quan a mitja tarda —el sol radiant havia esbargit la grisor matinal— tornava a casa després de passar a comprar pel súper —el mateix de sempre!— i de recollir les sabates a ca l'Àngel, pensava en les ganes que tenia de dutxar-se, posar-se roba còmoda i estirar-se al sofà una bona estona, oblidades damunt de la taula del despatx les traduccions dels contractes, la futura reunió amb les amigues i el mateix Mercadé. Amb la ment sense subjeccions empobridores de l'empresa, especialment...; i demà serà un altre dia! Tenia comprovat que era millor no fer càlculs ni passes endebades, ja que si es remena massa un sofregit, sovint es crema! I mai no havia volgut endur-se a casa els cabdells de la feina.

Feia dies que amb l'arribada del bon temps sentia la necessitat d'anar a estirar les cames, de perdre's pels carrers dels voltants, o bé arribar fins a Macià, per veure si havien

regat la gespa..., tot i que ho deixaria per més endavant, ja que, de moment, al cap li bullien altres cabòries amb cent foteses, sense minvar, i ja en tenia suficient; no volia perdre el control i posar-se a cridar. I menys a casa.

—M'entrarà el neguit habitual de cada primavera, em començarà a picar l'esquena i hauré d'anar a veure el metge perquè em recepti els antial·lèrgics de cada any; quina mandra!

De fet, des de feia unes setmanes —potser des d'abans de l'hivern i tot— notava un desassossec desconegut, sense trobar el motiu on encaixonar-lo, que la irritava més del compte, i per no res. No podia ser la primera bufetada de la menopausa, ja que aquesta truca més tard, i a ella li quedava corda sobrera per cabdellar.

—Encara puc criar i pujar un fill.

Era com l'angúnia de tenir la feina enllestida, sense cap sotrac en perspectiva que, de vegades, oprimeix la cotilla. Si almenys pogués esperar alguna relliscada que sotragueja! Sempre l'anar fent embrutidor de cada dia, no et fot!

Les amigues li recriminaven la retracció progressiva que no vigilava d'amagar, fins i tot el refús a considerar cap novetat de l'entorn, i la manca d'interès per les vel·leitats quotidianes que fins ara seguia educadament. Perdia curiositat pels esdeveniments, es resguardava, espoltria les xerrameques... I ni el canvi de pentinat funcionava —segurament per la indomable matèria primera— ni les dues bruses virolades que s'havia comprat, així com tampoc les vesprades de cinema que un dia d'aquests iniciaria, amb propòsit en ferm.

Potser havia de tornar a cridar l'Eduard, el pobre recurs que un dia li havia recomanat l'Eli, per les emergències, tot i que un refregament ben pagat amb aquell xicot, era com fer-s'ho amb el bastiment de la porta de la cuina. Si almenys pogués tenir-hi una conversa animada, i no tant per al pit! A més després, a la dutxa, s'havia de refregar el cos de dalt a baix amb el guant de venciell,

com si s'hagués de desempallegar d'algun microbi contret. Un altre dia.

Rematadament s'anava assaonant i madurant. Destriava les prioritats; no hi calia donar gaires tombs, malgrat que l'evidència l'esverava, i de vegades se li acceleraven les pulsacions quan era al llit. El neguit d'aquest estat, més o menys natural, li comportava un entristiment progressiu i potser fins i tot li arrugava la ganya facial més del compte. No ho admestia, si bé no pensava en altre així que es deixava anar, i en volia treure l'entrellat sense aconseguir-ho. Per què? El perquè!

—Noia, els anys no perdonen, i ens estem cabussant en la solteria.

—Punyetes!

—Doncs t'hi badaràs el cap inútilment; accepta-ho. —La Ventureta era d'un pragmatisme exasperant i més d'una vegada l'hauria escanyat.

—Si tingués home i canalla, fóra pitjor, que em conec.

—Però no saps com sona.

S'havien trobat casualment pel carrer, i l'amiga la va veure capficada. Sempre la necessitat dels retrets cap als altres, per justificar les estupideses pròpies: ja ho sabia prou on era, i on trepitjava. Potser sí que havia arribat l'hora d'acceptar la nova plenitud desconeguda, si ho era!, i de retruc, obrir de bat a bat la caixa de les andròmines, que si els toca l'aire, prenen un altre volum, i no amunteguen tant. La resta eren raonaments trillats que no portaven a res més que voltar-la, per acabar en un estrès de fàcil diagnòstic. Ho sabia. I la punyetera apatia, el seu ferment!

No, no hi cauria, que era prou conscient i adulta per no deixar-se arrossegar per cap descontrol que no pogués subjectar.

A les nou, al Liceu, el Carreras cantava el "Sanson", i ho retransmetien per ràdio; valia la pena d'escoltar-ho. Podia ser un bon començament per estendre les ales... d'aquell dia! Es faria un soparet reconstituent i obriria una ampolleta de vi de Raimat que guardava del Nadal passat, amb una mena de batec encoratjador, que li

semblava que trucava de la part de dins. Calia aixecar-se i combatre l'abaltiment: era llesta, tenia salut, una bona feina com a factòtum pràctica de Sala-Mir —una mena de gerent reconeguda, sense credencial—... i s'havia desempallegat del canari.

L'Elena, entre altres virtuts, tenia la de l'obstinació: on ficava la banya era millor seguir-li el corrent si no t'hi volies enfadar, cosa que a la Lena més d'una vegada no li venia de gust, ja que per a discutir inútilment i perdre no valia la pena. Si l'Elena havia decidit portar la colla a berenar al Bianca, aniria a berenar al Bianca, i en sortiria més reeixida.

Les amigues habituals —les Aloses, com s'autoanomenaven per allò dels corrents progressistes que no menystenien— habitualment no es reunien totes de cop, evitant les aglomeracions, si bé tenien contactes regulars; es trucaven sovint i deixaven les concentracions multitudinàries pels aniversaris, per exemple —darrerament havien arraconat les onomàstiques— o alguna conveniència inajornable.

Amb més d'una, es relacionaven des de l'institut... que ja feia dies! I totes vuit, en la mateixa caixa: maques —més d'una—, intel·ligents, preparades laboralment, amb feines remarcables, carreres universitàries llüides... i sense compromís! Talment haguessin pogut, i en quedessin les més gruixudes. Coincidències.

Entrepanes de tonyina tendra marinada a la menta amb formatge fos i cava. Era una altra de les imposicions de l'Elena, sense gaires alternatives, que no calia fer barreges, i a l'hora de pagar, com que consumien totes el mateix, els era més fàcil de fer els repartiments: tants caps, tants barrets... i amigues com sempre.

—Hem de regularitzar les trobades.

Puja'm aquí!, va pensar la Lena quan l'amiga de feina li va entaular la reunió, a l'oficina.

El Bianca no l'enxampava pas gaire prop de casa. Reconeixia, perquè ja hi havia estat en trobades anteriors,

que era un despropòsit encertat. L'afany de notorietat de la clientela habitual —tanta canalla!— els permetia passar desapercebudes, que Déu n'hi do! A més, a casa ningú no les volia totes de cop, que no hi cabien; ni a la de l'Elena, ni a les de les amigues, algunes amb impediments familiars, que subjectaven.

També era cert que aquell establiment amb aires de moderna austeritat i llumets trencadors no era el lloc més apropiat per engegar-hi cap conversa mitjanament interessant, ni el millor espai per obrir la gana, cosa que ja els anava bé a totes. Amb aquella música *faquir!* Ara bé, vuit dones en un munt, feien això: un munt de dones!

—Cada vegada ens hem d'encauar en aquesta cabana, Elena?

—Ventureta, una altra vegada tries tu el lloc. Jo ho feia per equilibrar les distàncies, que em sembla que no hi tinc cap obligació.

—He hagut d'agafar tres metros, i d'un pèl que no peto al Poble Sec.

—Perquè bades, per no perdre el costum.

—Sí, ara enfadem-nos que tenim tota la tarda per a nosaltres.

—Que potser hem de fitxar? Avui és diumenge, a veure si es nota. Vinga, alegria, codony, que no costa pas gaire!

—Voleu fer el favor de seure i no cridar l'atenció? Ja se us ha encomanat l'ambient.

—Aquí hi cantem com vuit oques al Palau de la Música. Que no ho veieu, que només hi ha adolescents de pit?

La Lena hi arribà puntualment la darrera. No per cap motiu justificable, sinó pel poc agre a l'hora d'empolainar-se i encarar l'esdeveniment. Li venia tan costa amunt...! I totes juntes... olla barrejada, segur! Acabarien com sempre: amb penjolls per lligar i més d'una enrabiada.

—Si no véns, et vinc a buscar.

—Elena, només passen deu minuts.

—Què t'has fet al cap, Lena?